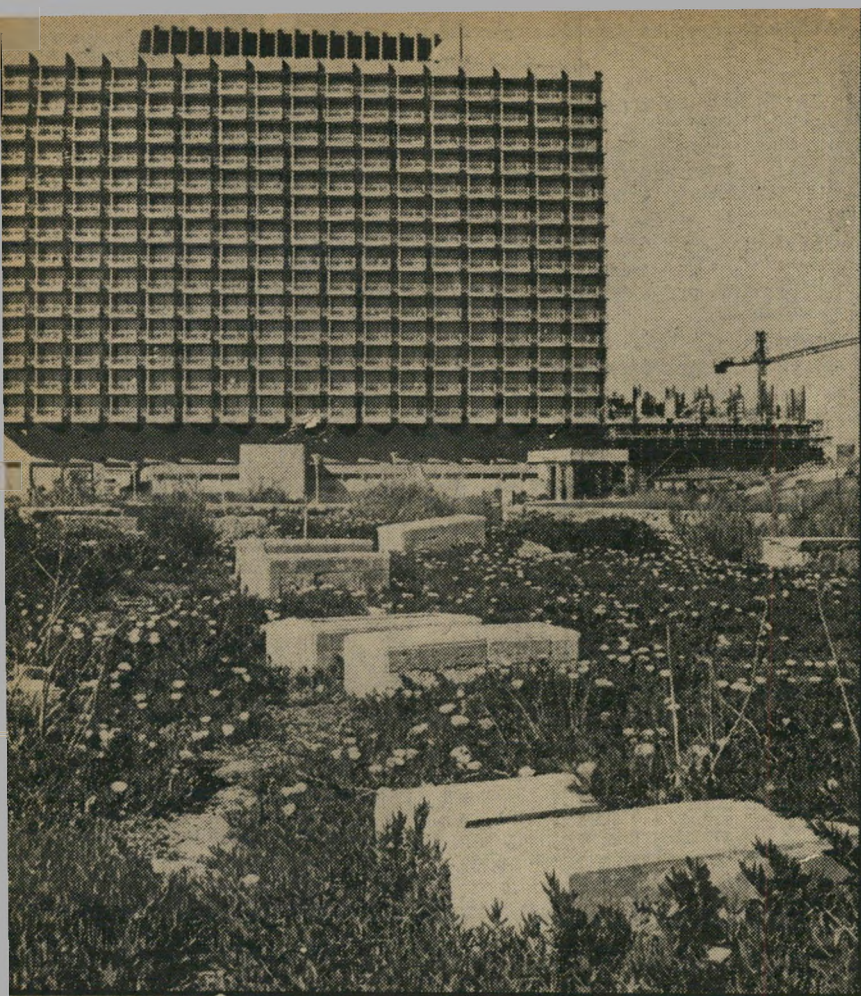

חורפת יפן

נישאר בין העכברושים. כדי שנוכל לר-
אות יותר מקרוב מה שהיה פעם כולו
שלנו.

אני לא חושבת שבית-קברות זה מקום
קדוש, ולא מבינה מה הרעש שעשו היהודים
דום מהר-הזיתים, שעליו בנו הערבים את
מלון אינטרקונטיננטל. לפי דעתי, החיים
חשובים יותר מהמתים. אני בכלל לא אור-
מרת לא למכור את בתי-הקברות שלנו
ליהודים. שיקחו את כל בתי-הקברות חיי-
נם. רק שיתנו לחיים מקום לגור.

לנו בין כך כבר לא נשאר שום דבר
קדוש. רק לחזקים יש דברים קדושים. ל-
חלשים שום דבר לא קדוש. הם רק רוצים
לחיות.

יהודים עניים מצפון-אפריקה. אנחנו גרים
בבית של פליט ערבי, ומשלמים שכר-דירה
לעמידר. כמו כל אזורי ישראל שגר ב-
בית נטוש. בעניין שכר-דירה אין אפלייה.

מכל מה שהיה לנו, לא נשאר שום דבר.
אנחנו גם לא רוצים שום דבר. לא איכפת

את הבית היפה שלנו אנחנו רואים יום-יום, אבל לא גרים בו

ש לנו כיפי בית-ספר תיכון ערבי.
בית-הספר התיכון היחיד בארץ בלי
חשמל. כל יום באים תיירים לראות איך
היהודים הצליחו להשאיר שמורת-טבע
פרימיטיבית בלב הקידמה. כמה מאנשי
הוועדה שהיהודים מינו כדי למכור את

לנו שבבית שלנו גרים אחרים. לא איכפת
לנו בכלל כלום. אנחנו רוצים רק לצאת
מהחור שאנו חיים בו. אבל מי שלקח
מאתנו את הבית, יש לו מצפון רע. אם
יתחיל להתנהג אתנו כאילו היינו בני-אדם,
אולי נתחיל לרצות עוד. לכן רומסים אור-
תנו עד הסוף.

יש לנו רכוש גדול. היה לנו פעם בית-
קברות. במקום שבו עומד היום מלון היל-
טון. היהודים עשו ממשלה, אבל היא לא
ממשלה שלנו. בשבילנו יש "מחלקה לעני-
ינים ערביים" במשרד גולדה מאיר. המחר
לקה מינתה ועדה, והוועדה מוסמכת למי-
כור בשמנו את כל הרכוש שנשאר לנו.
רק ליהודים מותר לבחור בעצמם את ה-
וועדות שלהם, שקונות את הרכוש שלנו.
בשבילנו הם ממנים את אלה שימכרו
להם מה שנשאר לנו.

הערבי הקודם שהיהודים מינו ברח
לחוץ-לארץ עם הכסף שקיבל בעד מכירת
ההילטון. מכל בית-הקברות של אבותינו
נשארו רק שני דונם. עכשיו היהודים מינו
ועדה חדשה, שתמכור להם גם את זה.
וגם את בית-הקברות של סידנא עלי. 250
דונם. במחיר 100 אלף לדונם. ביחד 25
מיליון. אבל את ה-25 מיליון לא יתנו
לנו, כדי שנוכל לעבור לשיכון. אנחנו

מלון "הילטון" ושרידי בית הקברות

אפילו הנהגה אין לנו. עכשיו התארגן
אצלנו ועד שדורש בחירות. חברים בוועד:
פועל גרין, פועל מתכת, נהג מונית שכיר,
דייג, איהו סיכוי יש לדייג שכיר ולנהג-
מונית שכיר להילחם את מלחמתנו?

אם היהודים לא יעזרו לנו, נלך קאקו
עד הסוף. אנחנו לא דורשים שום דבר
בחזרה. בכלל לא מתעסקים בפוליטיקה.

היה לנו פעם בית-קברות במקום שבו עומד היום מלון "הילטון"

לא הולכים לעיתונות-חוץ ולא לאו"ם,
כדי שלא יהיה קל להאשים אותנו בתור
אויבי המדינה. אנחנו אורחים ישראלים.
רוצים להיות אורחים כמו כולם. שאם בא
בולדור להרוס לנו בית נופל — שיעבי-
רו גם אותנו לשיכון. כמו את השכנים
היהודים שלנו. כל יום מעבירים עוד שכן
יהודי שלנו לשיכון. אבל לנו לא נותנים,
כי אומרים שהיהודים לא רוצים לגור א-
תנו. למה רצו לגור איתנו אצלנו, ולא
רוצים לגור איתנו אצלם?

נחנו אפילו לא מצייצים. ואבא
שלי לא קרא לי "ליילא חאלד", הוא
קרא לי גולדה מאיר. הערבים בכל העור-
לם בזים לי, והיהודים קוראים לי גייס
חמישי.

קחו את כל האדמה שלנו. בנו לכם בתי-
מלון. אנחנו נשטוף את הצלחות. נעשה
לכם גרין. נבחר אתכם לכנסת. רק תנו לנו
לצאת מהגטו ולגור כמו בני-אדם.

ואולי תרשו לנו לבחור את הנציגים
שלנו. אם אפשר. אנחנו מבטיחים שגם ה-
נציגים הנבחרים יעשו מה שתגידו להם,
אין פחד.

אני כבר לא יכולה לדבר יותר, כי אני
מועזעת. זה בגלל השם שלי.
השם מחייב, לא?

רכושנו, יש להם תיקים במיטרה, ולכן
מינו אותם. על כאלה אפשר לסמוך ש-
יקחו טובות-הנאה וישתקו. זה כל-כך הרר

בה כסף, שכולם חיים ממנו: הקבלנים
והמתווכים, והפקידים הממנים והממונים,
וכולם יודעים את זה, אבל פוחדים לדבר.
כאשר החבר הערבי, הממונה עליידי ה-
יהודים, אומר למישהו: "מחר יהיה אצלך
חיפוש", באמת יש חיפוש.

אצל היהודים היו קוראים לוועד כזה

היהודים היו קוראים לזה "יודנראט". אצלנו זה "ערבראט"

"יודנראט". אצלנו זה "ערבראט". אצל
היהודים היו קוראים לזה "מיניסטריון"
לענייני היהודים. אצלנו זה "מחלקה ל-
עניינים ערביים". איהו עוד עניין ערבי
יש להם. חוץ מאשר לקחת מאיתנו את
המעט שעוד נשאר לנו?

לנו כבר לא נשאר כוח. לא נשארה
גאווה, אין לנו דרישות ואין לנו שאיפות.

יפו של תיירים ויפו של ערבים